

Indtægter af Tolden. Det er jo klart nok, at dersom jeg for begærligt griber efter en Leilighed til at forsøge Toldintædne, saa vil jeg have en mindre Modstandsevne imod Andre, som ville gaa i en modfat Retning. Jeg holder mig til det Bestaaende. Jeg tror, at man hverken af Hensyn til Forhold imellem Udbyttet af de indirekte Statter, sammenholdt med Udbyttet af de direkte Statter, eller af Hensyn til selve Trykkt paa Befolkningen af de indirekte Statter eller af Hensyn til vor finansielle Stilling overhovedet kan eller bør gaa ind paa nogen søkelig Formindstelse af Statens Indtægter af Tolden; men paa den anden Side ser jeg heller ikke, at der, saaledes som den finansielle Stilling nu er, er nogen Grund til at søge en Forsøgelse. For ikke at blive misforstaaet af det ærede Medlem, vil jeg dog skynde mig med at tilføje, at der efter min Mening er en meget stor Forskjel paa en Nedsættelse af Tolden og en Forandring i Toldpositionerne. Jeg retter netop denne Bemærkning til det ærede Medlem, fordi hans Udtalelser i Anledning af den af ham foreslaaede Nedsættelse med $\frac{1}{2}$ Dre nærmest syntes mig at gaa ud paa, at efter hans Mening vilde en Revision af Toldloven være ensbetydende med en Nedsættelse af Toldintraderne, hvilket det forekommer mig paa ingen Maade kan siges at være Tilfældet. Det ærede Medlem sagde nemlig, at han var ganske enig med Finansministeren i, at, naar man vilde foretage en Revision af den nu gjældende Toldlov, saa maatte man søge at komme til en saadan stykkevis og ikke samlet, men at da vi nu behandlede Sufferemnet, saa maatte vi ogsaa benytte denne Leilighed til for Sufferets Vedkommende at bewirke en saadan Nedsættelse i Sufferetolden, som efter det ærede Medlems Mening vilde have været nødvendig, naar en samlet Revision skulde finde Sted. Saaledes forstod jeg i det Mindste det ærede Medlem. Jeg ser ikke rettere, end at man meget godt kan foretage en meget betydelig og indgribende Forandring i den nu gjældende Toldtarif, uden at man derved behøver at bewirke nogen Nedgang i Statens samlede Indtægt af Tolden. Efter denne Bemærkning, som jeg nærmest har knyttet til det ærede Medlems Forslag, der hører til den anden Gruppe, kunde jeg forsaavidt undlade at udtale mig særlig om det ærede Medlems tredie Forslag, idet Vedtagelsen af hans tredie Forslag — selv om hans andet Forslag, der giver en Forhøielse af 80,000 Kr., ogsaa bliver vedtaget — dog vil bewirke en Nedgang i Statens Indtægter af 210,000 Kr. efter det ærede Medlems Beregning. Det er ganske vist ikke nogen stor Sum, men det forekommer mig dog, at det er for Meget at ofre, især naar man mener — og deri er jeg enig med den ærede 7de Landssthingsmand for 2den Kreds (Schlegel) —, at en saadan Nedsættelse neppe, eller i alt Fald først meget sent vil komme Konsumenterne til Gode; jeg

er fuldstændig enig med den ærede 7de Landssthingsmand for 2den Kreds i, at Fordelen ved Nedsættelsen med $\frac{1}{2}$ Dre vanskelig, ja meget vanskelig, vil naae ned til de smaa Konsumenter. Naar vi først Alle ere enige om at foretage den Art Revisioner af Toldtarifen, som vil medføre betydelig Nedgang i Toldintraderne, saa tror jeg, at man let vil finde andre Positioner, hvor en Nedsættelse vil bewirke et langt søligere Gode for den konsumerende Befolkning og særlig for Arbejderbefolkningen — om just den ærede 7de Landssthingsmand for 2den Kreds var heldig ved at nævne Salt som en af disse Artikler, skal jeg lade staa hen, idet der i Salttolden, som jo ganske vist hvieler nogenlunde ens paa alle Indviider i Landet — lige paa Rig som paa Fattig — dog i Virkeligheden, om jeg huster ret, kun udvædes et Beløb af omtrent 15 Dre pr. Individ. Naar disse 15 Dre, som Saltet kunde blive billigere, skulle fordeles paa 10 eller 20 Indkjøb, vil det være noget tvivlsomt, om denne Lettelse naaer ned til Konsumenterne, navnlig til de smaa Konsumenter; men jeg skal villig indrømme med Hensyn til en Nedsættelse paa Salttolden, at det i det Mindste i Theorien er at anbefale, at man her fjerner en Afgift, som i Virkeligheden er en Kopskat. Dette er imidlertid paa ingen Maade Tilfældet med Suffer. Den ærede Talers Tal ere i saa Henseende ikke overbevisende for mig. Jeg staar i den Formening, at Suffer netop er en af de Artikler, hvis Forbrugsmængde pr. Individ eller rettere pr. Familie temmelig sigte retter sig efter Velstanden; den forbruges af Alle, men den forbruges i meget forskjelligt Kvantum, efter som Velstanden er større eller mindre. Dette er i mine Tanker netop en Anbefaling for Toldafgiften paa Suffer og en Anbefaling for at holde den i en anseelig Høide, og de 38 pCt. af Værdien, som det ærede Medlem havde beregnet, at Sufferetolden omtrent udgjorde, hade for mig ikke noget Afstrækkende; thi det forekommer mig, at det aldeles ikke kommer an paa, i hvilket Forhold Tolden staar til Varens oprindelige Værdi. Dersom man vil gaa ud fra, at Tolden skulde være en nogenlunde ensartet Procent af Varens Værdi, saa vilde man jo komme til det høist mærkverdige Resultat, at en ren Luxusvare kun skulde svare forholdsvis det Samme i Told som den mest absolutte Nødvendighedsartikel. Jeg tror ikke, at den Betragtning holder Stik, som det ærede Medlem der vil gjøre gjældende, at det skal være aldeles nødvendigt, at en Toldafgift skal staa i et vist Forhold til den usfortoldede Vares Værdi. At Tolden paa Suffer i alt Fald ikke er saa høj, at den affrækker Folk eller forhindrer Folk i stort Maal fra at bruge Suffer, ja, derom aflægge jo vore Statsregnskaber et glimrende Bevis; Suffer er en af de Varer, der give det største Bidrag til vore Toldintrader, og som allerede bemærket her i Salen, forbruges Suffer